

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irena Grymuza
Ławnicy:	Andrzej Bojanek, Halina Wieprzowska
Protokolant:	st. Prot. Magdalena Hałabis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2013 roku w L.

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko Prokuraturze Okręgowej w L. (...)

o odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego Prokuratury Okręgowej w L. (...) na rzecz powódki E. S. kwotę 27 815,91 zł (dwadzieścia siedem tysięcy osiemset piętnaście złotych 91/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 17 451,75 (siedemnaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt jeden złotych 75/100) od dnia 2 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;

II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu;

III. nieuiszczone koszty sądowe przejmują na rachunek Skarbu Państwa;

IV. wyrokowi w pkt. I-szym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 9593,56 zł (dziewięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote 56/100).

VII P 1817/11

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 grudnia 2011 r. powódka E. S. domagała się zasądzenia od pozwanego Prokuratury Okręgowej w L. (...) kwoty 17 451,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż jest zatrudniona w Prokuraturze Okręgowej w L. (...) na podstawie mianowania od dnia 1 stycznia 2004 r. r. Posiada ogólny staż pracy 31 lat, z czego 27 lat na stanowisku prokuratora. Od dnia 1 stycznia 2009 r. w wyniku reformy wynagrodzeń sędziów i prokuratorów, przeprowadzonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, pracodawca pismem z dnia 22 kwietnia 2009 r. określił wynagrodzenie powódki w stawce V. W tej samej dacie wynagrodzenia zostały określone dla wszystkich prokuratorów, którzy mieli staż pracy w prokuraturach okręgowych od 5 do 10 lat, w tym również dla tych z wieloletnim ogólnym stażem pracy (powyżej 15 lat i więcej). W oparciu o interpretację art. 10 ust. 2 tej ustawy, dokonaną przez Departament Legislacyjno-Prawny w piśmie z dnia 30 grudnia 2009 r. prokuratorom, którzy na przestrzeni

całego roku 2009 osiągnęli 5 letni staż pracy na stanowisku prokuratora prokuratury okręgowej, przyznano wyższą stawkę wynagrodzenia zasadniczego, czyli stawkę VI a w konsekwencji wypłacono im wynagrodzenia wyższego rzędu wraz z wyrównaniem dotychczas pobieranych wynagrodzeń zasadniczych i wszystkich składników wynagrodzenia. Przykładowo powódka wskazała na prokuratorów - M. B., T. K. i J. D.. Gdyby pozwany zastosował takie same kryteria awansowe jak w stosunku do innych wymienionych wyżej przykładowo prokuratorów, to powódka także winna otrzymać stawkę VI. Nie może być bowiem ona w gorszej sytuacji od prokuratorów z niższym stażem pracy. Powódka wykonuje taką samą jak oni pracę i w takim samym wymiarze, a otrzymuje niższe wynagrodzenie. Stoi to w oczywistej sprzeczności z unormowaniem art. 62 ust. 1 o prokuraturze. Postępowanie pozwanego wobec powódki należy ocenić jako dyskryminację (stosowanie nierównych reguł wobec pracowników na takich samych stanowiskach i z takim samym zakresem obowiązków), co stanowi naruszenie norm przewidzianych w art. 18^{3c} kp i jest niedopuszczalne w świetle art. 11³ kp. W konsekwencji powódka, jako osoba wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu ma prawo do odszkodowania na podstawie art. 18^{3d}kp (pозew k. 1-3).

Pozwany, określając się w odpowiedzi na pozew jako Skarb Państwa Prokuratura Okręgowa w L. (...), nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu wg norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska przytoczył treść art. 11 ust. 1 i art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy –prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009 r. nr 56 poz. 459). Zgodnie z wykładnią ww. przepisu dokonaną przez Departament Legislacyjno-Prawny Ministerstwa Sprawiedliwości (pismo z dnia 24 września 2009 r. znak DL –P-IOV-023-97/09 przepis art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. był przepisem przejściowym, na podstawie którego z dniem 1 stycznia 2009 r. przyznawano jednorazowo bezpośrednio stawkę wyższą wynagrodzenia, tym prokuratorom okręgowym, którzy zajmowali stanowiska krócej niż 5 lat, ale równocześnie mieli odpowiedni staż pracy, wskazujący, że gdyby byli prokuratorami prokuratur niższych instancji, przysługiwałyby im najwyższe stawki wynagrodzenia w tych prokuraturach. Na podstawie art. 11 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. prokuratorowi, który w dniu 1 stycznia 2009 r. pełnił urząd prokuratora prokuratury okręgowej, przysługuje wynagrodzenie w stawce IV. Jeżeli jednak jest dla niego korzystniejsze uwzględnienie jego stażu pracy na wszystkich zajmowanych stanowiskach prokuratorowskich (art. 10 ust. 2) wówczas ustala mu się stawkę wynagrodzenia bezpośrednio wyższą, czyli V. Rozwiązanie powyższe jest możliwe wyłącznie w zakresie stawki IV i V , bowiem część druga art. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. (po średniku) wyłącza możliwość uwzględnienia stażu ogólnego przy ustalaniu podstawy wymiaru wynagrodzenia zasadniczego prokuratora prokuratury okręgowej w stawce szóstej i siódmej , a w przypadku prokuratora prokuratury apelacyjnej w stawce dziewiątej i dziesiątej. Powódka z dniem 1 stycznia 2009 r. przekroczyła okres 5 lat pracy na stanowisku prokuratora prokuratury okręgowej. Z tego względu z dniem 1 stycznia 2009 r. zostało przyznane powódce wynagrodzenie w stawce V , zgodnie z treścią art. 62 ust. 1 eb ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz.U. z 2011 r. nr 270 poz. 1599 ze zm.) nie zaś z ogólnego stażu pracy. Jednocześnie z uwagi na brak możliwości uwzględnienia ogólnego stażu pracy do zaliczenia powódki do kategorii VI (wyłączenie z art. 10 ust. 2) ustalenie wynagrodzenia powódki było prawidłowe. Nietrafny jest zatem zarzut naruszenia art. 62 ust. 1 ustawy o prokuraturze oraz art. 11³ kp, bowiem ustalenie wynagrodzenia sędziów nie miało charakteru dyskryminacyjnego. Żądania powódki stanowią, co najwyżej postulat de lege ferenda (odpowiedź na pozew k. 13-14).

W piśmie procesowym z dnia 26 stycznia 2012 r. powódka sprecyzowała, iż odsetek ustawowych domaga się od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty (pismo k. 9)

W piśmie procesowym z dnia 10 października 2012 r. powódka rozszerzyła powództwo, domagając się odszkodowania w wysokości różnicy w wynagrodzeniu wraz z pochodnymi za okres od stycznia 2009 r. do 30 września 2012 r. Jako pozwanego ostatecznie wskazała Prokuraturę Okręgową w L. (...) (pismo k. 29, k. 68).

W piśmie z dnia 6 grudnia 2012 r. sprecyzowała rozszerzone powództwo wskazując, iż domaga się łącznie za wskazany okres kwoty 27 815 91 zł (pismo k. 54).

Pozwany (który także ostatecznie sprecyzował się jako Prokuratura Okręgowa w L. (...) reprezentowana przez Prokuratora Okręgowego w L. (...)) nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie (pismo k. 47, 49, k.65).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Powódka E. S. została mianowana asesorem prokuratorskim w Prokuraturze Rejonowej w L. (...) z dniem 1 stycznia 1983 roku. Z dniem 1 stycznia 1984 r. została mianowana podprokuratorem Prokuratury Rejonowej w L. (...) zaś w dniu 1 maja 1992 r. została powołana na stanowisko wiceprokuratora Prokuratury Rejonowej w Z. (...). Z dniem 15 listopada 1994 r. została przeniesiona na stanowisko Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. (...), z dniem 10 lutego 1996 r. na stanowisko Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla miasta L. a z dniem 1 stycznia 2000 r. na stanowisko Prokuratora Prokuratury Rejonowej L.-P. w L.. W dniu 1 stycznia 2004 roku powódka została powołana na stanowisko Prokuratora Prokuratury Okręgowej w L. (...). W okresie od 1 lipca 1993 r. do 14 listopada 1994 r. E. S. miała przerwę w wykonywaniu obowiązków prokuratora, pracując w Delegaturze Generalnej Inspektoratu Celnego W W. (mianowanie – k. 47,45 część B akt osobowych powódki, powołanie k. 41 akt osobowych, przeniesienie k. n., akt osobowych, powołanie k.n. akt osobowych, pismo k. 168 akt osobowych).

Pismem z dnia 22 kwietnia 2009 roku Prokurator Okręgowy w L. (...) na podstawie art. 3 pkt 3, art. 8, 9 i 11 ust. 1 oraz art. 15 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459) ustalił wynagrodzenie zasadnicze powódki z dniem 1 stycznia 2009 roku w stawce piątej, w wysokości 7378,40 zł brutto miesięcznie (pismo – k.n część B akt osobowych powódki).

Na dzień 1 stycznia 2009 roku staż ogólny powódki na stanowisku prokuratora wynosił 24 lata 7 miesięcy i 17 dni. Natomiast staż pracy powódki na stanowisku prokuratora Prokuratury Okręgowej w L. (...) wynosił wówczas 5 lat (zestawienie – k. 23, bezsporne).

Na dzień 1 stycznia 2009 roku w Prokuraturze Okręgowej w L. (...) było zatrudnionych 73 prokuratorów. Dziewięciu prokuratorom pracodawca ustalił stawkę szóstą w wymienionej dacie. Siedmiu z nich posiadało dłuższy od powódki staż pracy w prokuraturze okręgowej ale znacznie krótszy ogólny staż pracy (poz. 1,2,4,6,7,9,10,15 i 16 zestawienia k.23). Jednakże w ciągu kolejnych miesięcy roku 2009, sześciu następnych prokuratorów nabyło stawkę szóstą. Pięciu z nich miało staż pracy zarówno ogólny jak i w prokuraturze okręgowej krótszy od tego, jakim legitymowała się powódka (poz. 30,32,34,36,39 zestawienia k. 23).

Powódka E. S. nabywa, zgodnie z powoływana ustawą, prawo do szóstej stawki w dniu 1 stycznia 2014 r. kiedy minie jej 10 lat pracy na stanowisku prokuratora prokuratury okręgowej (bezsporne, zeznania powódki k. 62 v.-63, k. 82v.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, w oparciu o powołane dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach osobowych powódki, które nie były kwestionowane przez strony. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom powódki E. S., przesłuchanej w trybie art. 299 kpc, aczkolwiek nie wniosły one wiele do sprawy. Sporna w sprawie pozostaje jedynie zasada czy pracodawca dokonał właściwej wykładni ustawy z dnia 20 marca 2009 r. oraz czy jej zastosowanie (określonych tam stawek zaszerogowania) doprowadziło do nierównego traktowania/dyskryminacji w zatrudnieniu (wynagradzaniu pracowników).

Sąd Rejonowy, zważył co następuje:

W dniu 21 kwietnia 2009 roku weszła w życie – z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2009 roku, ustawa z dnia 20 marca 2009 roku o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459).

Art. 3 ustęp 3 tej ustawy (dokonując zmiany art. 62 o prokuraturze) wprowadził zasadę, iż wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów jest równe wynagrodzeniu zasadniczemu sędziów w takich samych jednostkach organizacyjnych sądów powszechnych.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 tej ustawy, z dniem 1 stycznia 2009 roku wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów rejonowych określa się w stawkach od pierwszej do czwartej, wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów okręgowych - w stawkach od czwartej do siódmej, a wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów apelacyjnych - w stawkach od siódmej do dziewiątej, według zasad określonych w ust. 2-4.

Przepis art. 10 ust. 2 tej ustawy stanowi, że stawkę wynagrodzenia zasadniczego sędziego ustala się uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 roku, a jeżeli jest to korzystniejsze - staż pracy sędziego na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich (ogólny staż pracy); uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie może jednak stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej, a w przypadku sędziego sądu apelacyjnego - w stawce dziewiątej i dziesiątej. Staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy, niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, określa tabela, stanowiąca załącznik nr 3 do niniejszej ustawy.

stanowisko	staż pracy na danym stanowisku	ogólny staż pracy	stawka wynagrodzenia zasadniczego
sędzia sądu rejonowego	do 5 lat	do 5 lat	pierwsza
powyżej 5 do 10 lat	powyżej 5 do 10 lat	druga	
powyżej 10 do 15 lat	powyżej 10 do 15 lat	trzecia	
powyżej 15 lat	powyżej 15 lat	czwarta	
sędzia sądu okręgowego	do 5 lat	do 15 lat	czwarta
powyżej 5 do 10 lat	powyżej 15 lat	piąta	
powyżej 10 do 15 lat	nie uwzględnia się	szósta	
powyżej 15 lat	nie uwzględnia się	siódma	
sędzia sądu apelacyjnego	do 5 lat	do 25 lat	siódma
powyżej 5 do 10 lat	powyżej 25 lat	ósma	
powyżej 10 do 15 lat	nie uwzględnia się	dziewiąta	
powyżej 15 lat	nie uwzględnia się	dziesiąta	

Natomiast z art. 10 ust. 3 tej ustawy wynika, że do ogólnego stażu pracy wlicza się okres powierzenia pełnienia czynności sędziowskich na stanowisku asesora sądowego, a także czas pozostawania poza zawodem sędziowskim, jeżeli spowodowane było to represjami za polityczną postawę sędziego, o ile powrót do zawodu nastąpił nie później niż do 31 grudnia 1990 roku.

Jak wynika z powyższych regulacji ich celem było przede wszystkim ustalenie stawek wynagrodzenia zasadniczego sędziów i prokuratorów na dzień wejścia ustawy w życie tj. 1 stycznia 2009 r.

Stosownie do treści art. 62 ust 1 ustawy o prokuraturze z dnia 20 czerwca 1985 r., w brzmieniu nadanym powołaną ustawą z dnia 20 marca 2009 r. (t.j. Dz.U. z 2011 r. nr 270 poz. 1599) prokuratorów wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów zajmujących równorzędne stanowiska prokuratorskie jest równe; wysokość wynagrodzenia prokuratorów zajmujących równorzędne stanowiska prokuratorskie różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów jest równe wynagrodzeniu zasadniczemu sędziów w takich samych jednostkach organizacyjnych sądów powszechnych.

Z art. 62 ust. 1a. tej ustawy wynika natomiast, iż wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w art. 61a. Z kolei przepis art. 62 ust. 1ba stwierdza, iż prokuratorowi obejmującemu stanowisko w prokuraturze rejonowej przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce pierwszej. Prokuratorowi obejmującemu stanowisko w prokuraturze okręgowej przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce czwartej albo piątej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, piątej albo szóstej. Prokuratorowi obejmującemu stanowisko w prokuraturze apelacyjnej przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce siódmej albo ósmej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, ósmej albo dziewiątej.

Zgodnie zaś z treścią art. 18^{3a} § 1 kp, pracownicy powinni być równo traktowani w zakresie nawiązania i rozwiązania stosunku pracy, warunków zatrudnienia, awansowania oraz dostępu do szkolenia w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych, w szczególności bez względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, a także bez względu na zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony albo w pełnym lub w niepełnym wymiarze czasu pracy. Norma ta powtarza i uzupełnia zakaz dyskryminacji określony w sposób ramowy w art. 11³ kp.

Powołany przepis reguluje kwalifikowaną formę nierównego traktowania

w zatrudnieniu – dyskryminację, w odróżnieniu od formy prostej - nierównego traktowania określonej w art. 11² kp. Nierówne traktowanie polega bowiem na odmiennym traktowaniu osób znajdujących się w takiej samej sytuacji, zaś dyskryminacja polega dodatkowo na tym, że następuje to z uwagi na cechę pracownika, np wiek, płeć, rasę lub niedozwolone kryterium, np. zatrudnienie w niepełnym wymiarze lub na czas określony (por. w tym zakresie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 roku, II PK 14/07 publ. OSNP z 2008 roku, nr 21-22 poz. 311).

Stosownie natomiast do treści art. 18^{3b} § 1 kp za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu, z zastrzeżeniem § 2-4, uważa się różnicowanie przez pracodawcę sytuacji pracownika z jednej lub kilku przyczyn określonych w art. 18^{3a} § 1, którego skutkiem jest w szczególności:

- 1) odmowa nawiązania lub rozwiązanie stosunku pracy,
- 2) niekorzystne ukształtowanie wynagrodzenia za pracę lub innych warunków zatrudnienia albo pominięcie przy awansowaniu lub przyznawaniu innych świadczeń związanych z pracą,
- 3) pominięcie przy typowaniu do udziału w szkoleniach podnoszących kwalifikacje zawodowe
 - chyba że pracodawca udowodni, że kierował się obiektywnymi powodami.

Z kolei, najistotniejszy w niniejszej sprawie art. 18^{3c}§ 1 kodeksu pracy stwierdza, iż pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości.

Mając na uwadze powyższe, nie można mieć wątpliwości, że wysokość wynagrodzenia zasadniczego prokuratora jest zależna tylko i wyłącznie od stażu pracy (por. art. 62 ust. 1 ustawy o prokuraturze). Pojęcie „staż pracy” może być różnie rozumiane. Można tak określać cały okres zatrudnienia danego pracownika (tzw. ogólny staż pracy, czyli staż pracy u wszystkich pracodawców), jak i też np. staż pracy u danego pracodawcy (tzw. zakładowy staż pracy), jak i też staż pracy u określonych pracodawców (np. staż pracy tylko w sądownictwie lub prokuraturze). Ustawodawca, wprowadzając w art. 62 ust. 1 ustawy o prokuraturze pojęcie „staż pracy” miał na uwadze: staż pracy na stanowisku prokuratora czyli „ogólny staż pracy” oraz staż pracy w danej prokuraturze czyli „staż pracy na danym stanowisku” (por. załącznik nr 3 do ustawy z 20 marca 2009 roku). Z powyższego wynika, że im dłuższy dany prokurator ma ogólny staż pracy, jak i staż pracy na danym stanowisku, to powinien otrzymywać wyższe wynagrodzenie zasadnicze. Te dwie przesłanki powinny być brane pod uwagę łącznie, przy ustalaniu wynagrodzenia prokuratora. W tabeli, która stanowi załącznik nr 3 do ustawy z dnia 20 marca 2009 roku, wskazano, że przy ustalaniu stawki zaszeregowania V dla sędziego sądu okręgowego (prokuratora prokuratury okręgowej) uwzględnia się staż pracy na danym stanowisku (powyżej 5 do 10 lat), ogólny staż pracy powyżej 15 lat, zaś przy ustalaniu stawki zaszeregowania VI, uwzględnia się staż pracy na danym stanowisku powyżej 10 do 15 lat, a ogólnego stażu pracy nie uwzględnia się. Ustawodawca najpierw zatem ustalił dwie przesłanki, w oparciu o które określa się wynagrodzenia dla prokuratorów, czyli ogólny i zakładowy staż pracy, a następnie nakazał – przy określaniu wynagrodzeń pewnej grupy prokuratorów aby stosować tylko jedną z tych przesłanek.

Z ustaleń dokonanych w toku sprawy wynika bowiem, że w pozwanej Prokuraturze Okręgowej w L. (...) są zatrudnieni prokuratorzy, którzy mają staż pracy zarówno ogólny jak i w prokuraturze okręgowej krótszy od powódki a znacznie wcześniej nabyli stawkę szóstą wynagrodzenia. Są to osoby wskazane w poz. 30, 32, 34, 36, 39, które szóstą stawkę nabyły jeszcze w roku 2009 zaś powódka stawkę taką nabeździe dopiero 1 stycznia 2014 r., kiedy minie jej 10 lat pracy na stanowisku prokuratora prokuratury okręgowej. Ustawodawca w stosunku do niej nie zezwolił bowiem na posłużenie się ogólnym stażem pracy (zwrot „nie uwzględnia się”).

Z powyższego wynika, że sam ustawodawca doprowadził do nierównego traktowania prokuratorów w wynagradzaniu. W konsekwencji bowiem przyznania stawki szóstej osobom o niższym niż powódka stażu pracy otrzymali oni wyższe wynagrodzenie. Tym samym płaca powódki została zaniżona.

Skoro ustawodawca sam określił, że wysokość wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów, zajmujących równorzędne stanowiska sędziowskie ma różnicować staż pracy to literalna wykładnia tego przepisu w kontekście ustaleń dokonanych w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że cel ten został zaprzeczony. Sąd miał przy tym na uwadze, że orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, jak i Sądu Najwyższego, dopuszcza dyferencjację uprawnień podmiotów ale usprawiedliwioną wyłącznie obiektywnymi przesłankami. Sąd Rejonowy nie znajduje natomiast żadnych przesłanek do uznania, że powódka powinna otrzymywać niższe wynagrodzenie od prokuratorów, zatrudnionych w tej samej jednostce, którzy mają krótszy staż pracy. Jeżeli jednak sąd pracy uzna, że na skutek wprowadzenia wadliwych przepisów w zakresie wynagradzania, doszło do nierównego traktowania pracownika w zatrudnieniu, może zasądzić na rzecz takiego pracownika odszkodowanie. Sąd ma przy tym prawo zakwestionować, jako naruszające zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, nie tylko postanowienia umów o pracę ale także innych aktów, na podstawie których powstaje stosunek pracy. Dotyczy to także zapisów ustawowych, jeżeli mają one charakter dyskryminujący (prowadzą do naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu) - art. 18§3 kp. Dla przykładu, w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. sygn. akt. I PK 242/06 (publ. Lex nr 272249) Sąd Najwyższy wskazał na możliwość zakwestionowania, w oparciu o powołany przepis art. 18§3 kp, wysokości wynagrodzenia radcy prawnego, określonego zgodnie z rozporządzeniem. Z kolei w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 2011 r. sygn. akt. I PK 246./10 (publ. Lex nr 798246) Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż wynagrodzenia za pracę, co do zasady nie może ukształtować sąd pracy. Określają je bowiem akty prawne powszechnie obowiązujące (ustawy, rozporządzenia wykonawcze, układy zbiorowe

pracy, regulaminy wynagradzania oraz umowa o pracę. Wyjątki w tym zakresie wprowadzają jednak przepisy o nierównym traktowaniu pracowników (dyskryminacji).

Tym samym należy uznać, iż także przepisy ustawy mogą być dyskryminujące (prowadzić do nierównego traktowania w zatrudnieniu). Jak to zostało wykazane, analizowana ustawa doprowadziła do nierównego traktowania pracowników. Można się zgodzić z pozwanym pracodawcą, iż zamiarem ustawodawcy nie było dyskryminowanie prokuratorów czy sędziów, wynikało to raczej z braku umiejętności przewidzenia jej skutków. Nie jest też prawdą, iż wszystkie skutki ustawy z dnia 20 marca 2009 r. zostały „skonsumowane” z dniem 1 stycznia 2009 r. Prokuratorzy, którzy nabyli stawkę szóstą znacznie wcześniej od powódki, mając krótszy staż pracy, zawsze będą nabywać kolejną stawkę wcześniej tj. po upływie kolejnych 5 lat pracy na danym stanowisku.

Zgodnie z art. 18^{3d} kp, osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalane na podstawie odrębnych przepisów. Jak wskazał Sąd Najwyższy, w powoływanym już wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. I PK 242/06 (teza I, zdanie 2): „w przypadku naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu w zakresie wysokości wynagrodzenia w przeszłości (zwłaszcza po rozwiązaniu stosunku pracy) pracownik może dochodzić odszkodowania w wysokości różnicy między wynagrodzeniem, jakie powinien otrzymywać bez naruszenia zasady równego traktowania a wynagrodzeniem rzeczywiście otrzymanym (art. 18^{3d} k.p.).

W tym miejscu należy wskazać, iż w ocenie Sądu Rejonowego, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia ze zwykłą formą nierównego traktowania. Dochodzi do niego tam gdzie pracodawca w sposób niezamierzony różnicuje sytuację pracowników, wykonujących taką samą pracę, bez obiektywnych podstaw ku temu - art. 11² kp. Jak wyjaśnił to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 2011 r. sygn. akt. II PK 77/11 (publ. M.P.Pr. 2012/3/149-152) „nie stanowi dyskryminacji nierówność niepoddyktowana przyczynami uznanymi za dyskryminujące, nawet jeżeli pracodawcy można przypisać naruszenie zasady równego traktowania (art. 11² KP)”. Z kolei w wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r. sygn. akt. II PK 148/09 (publ. LEX nr 1108511) tak wyjaśnił, te różnice: „zasada niedyskryminacji jest kwalifikowaną postacią nierównego traktowania pracowników (art. 112 k.p.) i oznacza niedopuszczalne różnicowanie sytuacji prawnej w sferze zatrudnienia według negatywnych i zakazanych przez ustawę kryteriów. Oznacza to a contrario, że nie stanowi dyskryminacji różnicowanie praw pracowników ze względu na kryteria nieuważane za dyskryminujące”.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie działanie pracodawcy nie było nastawione na dyskryminację określonej grupy prokuratorów z uwagi na wiek, płeć, czy inne ich cechy. Po prostu zastosowanie wadliwych przepisów ustawy doprowadziło do niezamierzonego skutku w postaci zróżnicowania wynagrodzenia osób wykonujących tę samą pracę.

Powódka wprawdzie w toku procesu powoływała się zarówno na dyskryminację jak i na nierówne traktowanie w zatrudnieniu, jednakże podkreślała iż to ustawodawca zróżnicował sytuację pracowników, ze względu na staż pracy, wyraźnie też wskazała na art. 18^{3c}, który odnosi się do naruszenia zasady równego traktowania a nie do niedyskryminacji w wynagradzaniu - o tym mówi art. 18^{3b} §2 pkt. 4 kp (zeznania k. 82v..). Powyższe pozostaje jednak bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z zasadą „da mihi factum dabo tibi ius” to sąd decyduje o zastosowaniu odpowiedniej podstawy prawnej. Brak formy kwalifikowanej nakazuje przyjąć formę zwykłą nierównego traktowania.

Szczególną formą zwykłego nierównego traktowania w zatrudnieniu jest nierówne wynagradzanie pracowników (art. 18^{3c} kp). Tylko w tym przypadku bowiem pracodawca wyraźnie przewiduje odszkodowanie dla pracownika, mimo braku dyskryminacji (formy kwalifikowanej). W każdym innym przypadku nierównego traktowania a więc z wyłączeniem nierównego traktowania w wynagradzaniu art. 18^{3d} kodeksu pracy nie znajduje zastosowania. Potwierdził to Sąd Najwyższy min. w wyroku z dnia 9 stycznia 2007 r. sygn. akt. II PK 180/06 (publ. OSNP 2008/3-4/43) w którym stwierdził, iż przepisy Kodeksu Pracy odnoszące się do zakazu dyskryminacji nie

mają zastosowania w przypadkach nierównego traktowania nie spowodowanego przyczyną uznaną za podstawę dyskryminacji - art. 11² i 11³ k.p.” (podobnie w wyroku z dnia 18 sierpnia 2009 r. I PK 28/09).

Tak więc w analizowanym stanie faktycznym znajduje zastosowanie przepis art. 18^{3c} kp, który stwierdza w§1, iż pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości. Naruszenie wyrażonej w nim zasady równego traktowania w wynagradzaniu uprawnia do zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 18^{3d} kodeksu pracy.

Powódka w niniejszym procesie domagała się zasądzenia łącznie kwoty 27 815,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wezwania pozwanego do dnia zapłaty. Kwota ta wynika z wyliczenia, dokonanego przez służby placowe pozwanego (k.50-51). Dlatego należało zasądzić w całości kwotę dochodzoną pozwem, jako zgodną z tym wyliczeniem. Zasadne jest bowiem ustalenie odszkodowania w kwocie uszczerbku finansowego, jaki poniosła powódka na skutek nierównego traktowania jej w wynagradzaniu.

Odsetek od odszkodowania powódka domagała się jedynie od kwoty zgłoszonej w pozwie - 17 451,75 zł, od daty doręczenia pozwu, co miało miejsce w dniu 2 lutego 2012 r. (k.12). Tym samym Sąd ustalił ustawowe odsetki na podstawie art. 481§1 i 2 kc i art. 455 kc w zw. z art. 300 kp wyłącznie od kwoty 17 451,75 zł od tej daty do dnia zapłaty.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc do kwoty stanowiącej wartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, wynikającego z zaświadczenia złożonego przez pozwanego pracodawcę. Sąd nie obciążał pozwanego kosztami procesu, mimo przegrania sporu (art. 98§1 i 2 kpc), gdyż powódka nie wykazała aby poniosła jakiegokolwiek koszty.

Z tych też względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd Rejonowy, orzekł jak w sentencji wyroku.